

OHNISKO

ANDREA KVOTIDIANOVÁ

MARENČIN PT

Andrea Kvotidianová

ohnisko

MARENČIN PT

Copyright © Andrea Kvotidianová, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1101. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-1345-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1346-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1347-5 (ePub)

Už ako malý chlapec som sníval o tom, že budem mať doma hada – normálne živého, vo veľkom teráriu, ktorého budem chovať vo svojej detskej izbe. Had bol pre mňa stelesnením krásy, dominantnosti aj elegancie a zároveň sa mi zdalo, že s ním nebude veľa roboty. Rodičia mi ho ale v žiadnom prípade nechceli dovoliť. Hovorievali, že som ešte dieťa a hady sú príliš nebezpečné – vraj vedia človeka dokonca aj zabiť. Tieto informácie som mal ešte zo školy, ale moju vášeň k plazom to vôbec nepokazilo.

Nikdy som síce nevidel hada vo voľnej prírode, no poznal som vretenice, užovky aj anakondy – vďaka mojej detskej encyklopédii. No a niekedy ma mama zobrala do predajne so zvieratkami. Ukazovala mi tam zajačiky, ako cupitajú vo svojich malých klietkach, a keď prišiel zákazník, poväčšine sa schovali do domčeka. V chovateľských potrebách som videl aj malé rybičky v akváriách, škrečkov, andulky či papagáje. Celá predajňa bola plná ich zvukov, no mňa to akosi nezaujímalo.

Ja som vždy chcel len hada.

„V žiadnom prípade,“ povedala mama a viac sme sa už o tom nebavili.

Had ma však natoľko fascinoval, že som si zaumienil, že aj keď mi ho rodičia zakazujú, kým s nimi žijem, raz si ho predsa len kúpim. A na sľub, ktorý som si vtedy dal, som nikdy nezaбудol...

O pár rokov neskôr som sa presťahoval do vlastného bývania a ešte vždy ma fascinovala vášeň k plazom, ba dokonca

som zistil, že jeden z mojich kamošov tiež chová hada. Poradil mi, ak mám záujem, akého si zohnať, no ja som už mal vlastnú predstavu.

Vždy som sníval, že si kúpim pytóna.

Začal som si prezerat inzeráty na bazári a zrak mi takmer okamžite padol na hada, ktorý ma zaujal nevýslovnou krásou. Bol to presne taký had, o ktorom som vždy sníval – pytón mriežkovaný. Pozdĺž tela mal krásny ozdobný ornament, typický pre tieto druhy hadov, a pôsobil mohutne a dominantne. Bol skrátka stelesnením môjho sna, ktorý niekoľko rokov trval a teraz sa konečne mohol naplniť. Keď sa to dopočula mama, hneď ma od toho samozrejme odhovárala – vraj to nie je dobrý nápad a ako začiatočník by som si mal obstarat radšej nejaké morča, ešte mi ten had niečo urobí. „Mladosť – pochabosť,“ dodala. No bolo to zbytočné.

Ako som sa v inzeráte dočítal, pôvodný majiteľ predával toho hada na bazári aj s teráriom a celým príslušenstvom k nemu. Dlho som neváhal a hada som si rezervoval.

V mojom novom byte som už pre neho aj vybral miesto.

Terárium som umiestnil na veľkú komodu, ktorá bola preň ideálna, a zároveň na neho dopadalo dosť svetla, pretože stála rovno pri kuchynskom okne.

Novému obyvateľovi môjho bytu som zariadil jeho príbytok tak, aby sa v ňom cítil čo najpohodlnejšie.

Mal tam drevený domček, do ktorého sa mohol utiahnuť a nájsť nerušené súkromie. Dal som mu misku s vodou a zabezpečil som, aby malo terárium vo vnútri tú správnu teplotu – ináč by môj zvierací kamoš nedokázal prežiť.

Naštudoval som si, že prirodzenou potravou pre hady sú malé hlodavce, ako potkany a pieskomily. Keď som prvýkrát išiel do chovateľských potrieb a predstavoval si, ako si odtiaľ odnesiem vhodnú živú „obet“, ktorá o chvíľu príde o život,

najprv mi nebolo všetko jedno. No napokon som sa predsa len odhodlal otvoriť dvierka na teráriu. O chvíľu už malý zbabelý potkan zmizol v jeho útrobach. Hád si ho najprv obzeral a začal viac vyplazovať jazyk. Hneď mi bolo jasné, že ide zaútočiť, aby sa nažral – a to aj urobil. Hady v teráriách žerú asi raz za mesiac. V určitom intervale tiež zvliekajú svoju kožu, zvrhnutý „odev“ som teda pravidelne upratoval.

Z hada som sa náramne tešil. Bol to tichý domáci miláčik, ktorý väčšinu dňa prespal. A večer, keď som si v kuchyni chystal jedlo, som ho vždy našiel plaziť sa po teráriu. Svojím veľkým telom zaberal dĺžku takmer po celom obvode, keď sa natiahol. Najväčšie pytóny dorastajú do niekoľkých metrov. Môj síce nebol až taký veľký, no vzbudzoval vo mne rešpekt. A nielen vo mne. Ložil po teráriu do neskorej noci a ráno som ho nachádzal stočeného do kľbka, schúleného vo svojom drevenom domčeku.

Musím podotknúť, že ma nikdy neuhryzol, bol veľmi mierumilovný. Keď som ho vybral z terária, vedel sa mi plaziť okolo nohy. Chcel som sa pochváliť aj kamarátom, akého mám spoločníka. Chodili sa na neho pozeráť jeden po druhom, no iba máloktorý z nich mal odvahu na to, aby som ho mohol vôbec vybrať z terária, nieto ešte, aby ho chytil do rúk. Všetci v ňom videli obávaného predátora, iba ja som vedel, že to tak nie je.

Tu musím spomenúť jednu zásadnú vec – svojho hada som pomenoval po mojom najlepšom kamarátovi. Nazval som ho jeho celým menom aj priezviskom – Rafael Gross. Mal som dojem, že si týmto menom uctím svojho nového zvieracieho kamoša, pretože môj ľudský kamoš, Rafael Gross, bol pre mňa naozaj tým najvynimočnejším priateľom.

„Preto si ho pomenoval po mne?“ spýtal sa Rafael. Ako jediný z ľudí, ktorí sa na hada prišli pozrieť, sa ho nebál.

„Si predsa môj najlepší kamarát. Neviem si predstaviť, že by sa mal volať inak.“

„Normálne neviem, čo povedať.“

Rafael na moje najväčšie prekvapenie vzal plaza do dlaní, aby si ho lepšie poobzeral. „No je riadne veľký a chovať by som ho asi nechcel,“ skonštatoval a ja som len kývol na súhlas. Had sa chvíľu nechal obdivovať, no potom si hlavu namieril späť k svojmu teráriu.

„Nie je zvyknutý byť mimo klietky,“ vysvetlil som kamošovi. „Cez deň nie je vôbec aktívny, len spí.“

Rafael chodil ku mne častejšie – ani jeden z nás dvoch nemal babu.

„A je jedovatý?“ spýtal sa raz.

Spokojne som sa usmial. „Nie. On koristiť neusmrcuje jedom, najprv ju zaškrťí. Zuby má len na to, aby ju potom zožral. Nemá žiadny jed, navyše je neagresívny.“

„Aj tak by som ho nechcel chovať,“ zopakoval Rafael. „Pôsobí tak... dosť nadradene.“

Práve preto som bol na neho taký hrdý.

S Rafaelom som sa zoznámil úplnou náhodou – na festivale kávy, čaju a čokolády, asi pred ôsmimi rokmi. Stál tam sám, rovnako ako ja, pri stánku, kde bolo možné ochutnať nápoje. Podľa toho, čo vám potom chutilo najviac, ste si následne mohli vybrať, ktorú kávu si kúpite. Kávu milujem odjakživa, a keď som pri onom stánku natrafil na Rafaela, ako degustuje z umelohmotného hrnčeka, prihovoral sa mi:

„Čo to tak skele vonia?“

Mrzelo ma, že tam nemôžem byť so svojou frajerkou. Ale evidentne som nebol jediný nezadaný chlap v okolí, čo mi dalo trošku útechy aj sebadôvery. „Kolumbia,“ odpovedal som mu. Rafael pričuchol k môjmu hrnčeku, potom sa zahľadel na pódium, na ktorom robil prednášku jeden z najuznávanejších

odborníkov na kávu. Publikum zvedavo hltalo každé slovo. Hovoril o tom, ako sa jednotlivé kávy pripravujú a ako má dobre pripravená káva chutiť.

„Si na tomto festivale dnes prvýkrát? Býva tu ináč každý rok,“ informoval ma. „Viem, chodím stále. A tým, že sa to organizuje práve cez víkend, mám aj dosť času. Cez víkend totiž nechodím do práce,“ potešil som sa, že sa mám s kým rozprávať.

„Cez víkend sa pracovať prosto nepatrí,“ pritakal žartom na moju reakciu Rafael. Išli sme si sadnúť radšej na tribúnu, odkiaľ bol dobrý výhľad na celú halu, pretože dole bolo aj mnoho iných ľudí, ktorí jeden do druhého vkuse narážali.

„Mne chutí aj Panama. Kolumbia je v pohode a vychutnám si dokonca aj obyčajné latte. A nepohrdnem ani horúcou čokoládou.“ Na chvíľu sa zamyslel. „A čo frajerka?“ dostal som nevinnú otázku. „Prosím?“

Rafael dopil nápoj a umelohmotný hrnček išiel hneď vyhodiť do koša. „Kde máš čaj? Prečo tu dnes nie je s tebou?“

„Momentálne som nezadaný.“

„Aha.“

Samozrejme, neurazil som sa. „Tiež nemám babu. Chodím ale aspoň na spoločenské akcie a vôbec by mi neprekážalo, keby som ju stretol aj tu. Aspoň by vysvitlo, že je rovnaká milovníčka kávy ako ja.“

Dozvedel som sa, že sme s Rafaelom rovesníci. Býval navyše tiež v Bratislave, len na inom sídlisku. Žil v byte s rodičmi, kým ja som mal svoj vlastný byt – a k rodičom som chodieval iba na návštevy. Bol tiež jedináčik. Toľko sme toho vlastne mali spoločného, až som zapochyboval, či mi ho osud náhodou neposlal do cesty, aby som mal s kým zmysluplne tráviť voľné chvíle... Ako som však pochopil neskôr, samozrejme, iba som si to namýšľal. Osud mi Rafaela poslal do cesty z celkom iného dôvodu.

A to – aby ma úplne zničil.

Keď si na to teraz spomeniem, je mi príšerne na vracanie. Kiežby som nešiel v ten inkriminovaný víkend na môj obľúbený festival kávy a nikdy sa nezastavil pri stánku, pri ktorom degustoval nápoje aj nižší čiernovlasý chalan s okuliarmi...

Nervovo som sa zrútil. A keby nebolo mojich milovaných rodičov, ktorí pri mne stáli v dobrom aj v zlom – čiže nech sa proste dialo čokoľvek – neviem, ako by som to zvládol...

„Mal si si kúpiť radšej to morča,“ rozplakala sa mama, keď sa to celé dozvedela. Čo sa už ale dalo robiť?

„Tolkokrát som ti hovorila: NIE HADA! Had nie je pre začiatčníkov, ale ty si mal veľké oči a chcel si zaujať kamarátov, aby mali pred tebou rešpekt.“

„Mami,“ nechcelo sa mi opakovať a reagovať na nezmysly. „Hady chovajú doma v teráriách ľudia bežne, veď som ho nechytí niekde v amazonskom pralese!“

„To na veci nič nemení. Had je predátor. Myslel si si však, že nemá jed, tak čo tam po tom.“

„Ale kdeže.“ Znervózňovalo ma, že jej to musím vysvetľovať znova a znova. „Predal mi ho jeden chalan, ktorý sa o neho nemohol starať. Vieš, hadovi treba aj čistiť terárium, kupovať mu potkanov, tak ho radšej predal, pretože chodil na nočné a cez deň sa mu nemal kedy venovať.“

„A ty si tomu dokázal uveriť?“

Mama iba krútila hlavou, oco sedel mĺkvy a radšej sa do rozhovoru nezapájal. Nervózne som začal lúskať pistácie, akurát som si od hnevu nevšimol, že škrupiny padajú aj na koberec.

„Dnes som vysávala,“ upozornila ma mama a ukázala na neporiadok pod stolom.

„Prepáč, popracem to.“ V kuchyni u rodičov sa však akoby pod zem prepadla metlička, ktorá vždy stála opretá vedľa ich koša na odpadky. „Nechaj tak,“ zavolala na mňa. „Vieš, prečo som s tebou dnes chcela čím skôr hovoriť?“

Opäť upútala moju pozornosť.

„Bola tu polícia,“ vypadlo z nej – a mne sa podarilo zakopnúť o stôl. „Prečo?“

Vo vrecku som stále ukrýval papierik s telefónnym číslom. Ukradomky som k nemu rukou zabľúdil, bol stále tam. Hoci boli rodičia už starší, naďalej sa ukázali byť veľmi všímaví.

„Žiješ v hlavnom meste. Túlaš sa v noci s cudzími osobami, ešte nemáš ani tridsať... A už sa stretávaš s ľuďmi, ktorí ťa môžu priviesť do problémov.“

„Ja som len stretol na jednej akcii debila a odvtedy sa môj život ocitol v troskách!“

„A čo Gréta?“

Tou otázkou ma vytrhla zo sveta vlastných myšlienok tak prudko, ako keď veterná smršť vytrhne zo zeme mohutný strom aj s koreňmi.

„Kto to je?“

„Možno tá, ktorej údaje máš vo vrecku na tom papieriku, aby si sa jej mohol ozvať.“

No výborne. Policaji si skrátka robili svoju robotu a mama sa dozvedela viac, ako v danej chvíli potrebovala vedieť.

A tak som jej musel porozprávať úplne všetko. Koniec koncov, veľmi to pomohlo. Niekedy som si zvykol písať denník, no nič nedokázalo tak absorbovať moju duševnú nepohodu, ako rozhovor s mojimi rodičmi. Začal som teda svoj príbeh rozprávať bez prikrášľovania. Veľmi to bolelo. Nielen mňa, ale aj mojich rodičov, pretože sa museli pozeráť, že sa takto trápim...

Had bol naozaj nenápadný, ako som vravel – cez deň spal, a aj keď vyliezol, nebolo ho počuť. A zrazu... otočíš sa a zbadáš ho priamo pred sebou. V tomto spočívala jeho zákernosť. Ale ja som bol neskúsený. S veľkým sebavedomím, aký budem frajer, keď si zaobstarám pytóna – a každý mi tým prejaví

väčší rešpekt, lebo sa ho nebojím. Mama ma poznala a mala pravdu.

Z jeho pohľadu razila zvláštna moc. Keď som večer vošiel do kuchyne a zasvietil svetlo, jeho ornamenty vynikli a udreli mi do očí – zasa bol vo svojom živle. Tak sa to dialo vždy večer a v noci. Plazil sa do výšky, a keď sa dostal na strop svojho priestoru, ostal tak. Zaujímal všelijaké pozície – raz bol stočený, inokedy natiahnutý od jedného kraja terária po druhý. Alebo som naraz začul buchnutie, keď sa zhodil dolu. Bol to skrátka hajzel s krásnou kožou, ktorý svoje skutočné úmysly dokázal perfektne skrývať.

Jedného dňa som šiel hadovi upratať terárko. Dialo sa s ním niečo napodiv veľmi záhadné – už skoro pol roka nežral. Nadvihol som domček, kde sa chúlil – dokázal sa zmenšiť aj do miniatúrneho kľbka. Keď sa nažral, jeho telo sa zasa rozšírilo, ako trávil svoju korisť. Nikdy by mi však nenapadlo, že ňou môžem byť trebárs aj ja...

Nevyzeral veľmi živo, aspoň tak sa mi zdalo. Farby jeho ornamentu po tele poblekli... alebo som si to možno len nahováral? V chove hadov som bol stále nováčik... Chytil som ho do ruky a vybral von. „Rafael,“ prihovoril som sa mu a pohladkal ho. „Čo ti je?“

Rafael Gross, samozrejme, neodpovedal a hlavou sa natiahol nazad k teráriu. Túžil ísť spať a o mňa nejavil najmenší záujem. Vyhovel som mu a položil ho dnu. „Okej, chápem ťa. Tak niekedy nabudúce,“ rozprával som sa s ním.

Niekedy som ho naozaj oslovil celým menom – „Rafael Gross“. Samozrejme, že hadovi bolo jedno, ako sa volá. Z útrobov domčeka hľadel, ako mu vymieňam podstielku. Keď som chcel zrazu odpratať kus jeho zvlčenej kože, ktorá ležala v rohu terária, vyštartoval. Zaútočil po mojej ruke, ktorá automaticky pustila, čo v nej bolo.

„Čo to robíš?!“ skríkol som na neho. „Ty zlosyn!“

Moja ruka sa urýchlene stiahla naspäť. Na koži som mal malé ranky po hadovom uhryznutí.

Nebolo to veľmi, a keďže som vedel, že nemá jed, kašlal som na to. Má však zuby, svoju potravu najprv obkolesí a následne ju pomaly trávi. Ale nikdy ma neuhryzol. Vydezinfikoval som si ranu a nahnevane som si sadol na najbližšiu stoličku. „Ty svi-niar!“

Potom sa dostavil na návštevu zasa Rafael Gross. Otvoril som dvere – napodiv nenasledovalo žiadne „ahoj“ ani „ako sa máš“. Úplne ma šokoval.

„Si v pohode?“ spýtal som sa.

Stále nič. Mlčky vošiel dnu a vyzul sa. O chvíľu sa z neho začali sypať desivé informácie, z ktorých sa mi okamžite zatemňovala myseľ.

Zomrela mu nečakane mama. Vyhodili ho z práce. A posledný úder – už si vraj aj našiel frajerku. *Fíha*, pomyslel som si. *Ako úspešne si ju len predtým dokázal skrývať*. No hneď moje myšlienky prerušil, lebo ho vraj už aj stihla poslať do prdele. „Tá hnusoba,“ dodal na záver.

„Kedy si toto všetko stihol?“ prekvapene som sa ho pýtal. Stretávali sme sa pomerne často, ale nikdy nespomínal, že má nejaké problémy, tobož nie takého charakteru.

„Je to na hovno! Mám sa zabiť, kurva?!“

Jasné, že ma to nenechalo ľahostajným.

„Níe, čo si debil?“ sadol som si k nemu na gauč, objal ho, potľapkal po ramene. „Ale to si kedy stihol? Veď pred týždňom si bol u mňa ešte vysmiaty ako lečo.“

„Veď to sa všetko stalo za tento týždeň!“

„Nekecaj.“

Samozrejme, nemohol som ho v tom nechať. Hneď som vedel, čo musím urobiť.

No lenže Rafael – chlapík síce nemal ornamenty po tele ako môj had, ale plazil sa okolo mňa podobne. Keď sa ocitol v nebezpečenstve, hľadal útočisko. Ja som však pre neho mal vymyslený lepší plán. Chcel som mu popratať jeho bordel, podobne ako tomu tvorovi v terárku. Rafael v tichosti počkal, a potom...

Čierne oči, čierne vlasy, väčšinou ku mne chodil v sivej alebo čiernej mikine a jeho hlava bola zahalená v kapucni. Nosil okuliare, pôsobil neškodne – väčšinou bol v kúte a rozprával málo. V jeho očiach sa však blyštal krivý lesk. Raz mi medzi rečou povedal: „Kamarát, si super. Ale ja mám takú povahu, že keby som ťa mohol podraziť, tak to bez váhania urobím. Stačí, že mi dáš na to príležitosť.“ Bol vtedy opitý.

„Čože?!“ Šokoval ma, hoci sa mu plietol jazyk. Keď vytriezvel, normálne som sa ho na to opýtal, ako to myslel. Lenže zrazu bol viac šokovaný on. Tvrdil, že si nič podobné nepamätá, v opitosti rozpráva bludy a určite by si nedovolil ublížiť mi – ani malej muške, nieto ešte človeku. Srdce si vraj nosí na dlani a väčšinou ubližujú práve jemu, pretože je taký naivný a dobrosrdečný!

Vôbec ma, žiaľ, nepresvedčil.

S odstupom času konštatujem, že Rafael mi zobral v mojom živote vlastne všetko. Svoje priznanie, ktoré mi v opitosti dal, dodržiaval do poslednej bodky. Mohol som premýšľať, dožadovať sa vysvetlenia, ktoré už vlastne ani nebolo potrebné... Spamätávam sa z toho dodnes.

Ešte dlho som rozmýšľal, či sa mu mám pomstiť, pretože to, čo spravil, bolo od neho nesmierne podlé. Uvažoval som aj nad tým, ako konkrétne to urobím.

„Najlepšia pomsta je žiadna pomsta,“ povedala mi mama. Dnes viem, aký to je pocit – pomôcť niekomu a zastať sa ho v ťažkej chvíli... a nakoniec na to doplatiť ako najväčší hlupák.

V pivničných priestoroch na zemi kľačal muž. Mal zaviazané oči aj ruky a hlavu sklonenú k podlahe. Ústa mal zalepené lepiacou páskou, preto ledva vládal dýchať. Po chvíli mu ju niekto prudko strhol z tváre, až ho premkla ukrutná bolesť.

„Kurvaaa!“ zreval.

„Dýcha sa ti lepšie, keď na ústach nemáš tú pásku?“ ozval sa ženský hlas. Žena stála za jeho chrbtom.

„Ja viem... my živé organizmy potrebujeme kyslík viac ako čokoľvek iné. Bez vody vydrží človek tri dni, bez jedla štyridsať, je tak? No a bez kyslíka, hmmm, tam je to koľko? Žalostne málo, že? Stačí pár minút a mozog začne odumierať...“

„Čo odo mňa chceš, ty suka?! To si vypiješ!“

Druhú stranu to nevyburcovalo.

„Čo ja chcem od teba?“ povedala s výsmešným pokojom. „Skôr sa pýtaj, čo čakáš ty sám od seba. Momentálne si jeden chudáčik... ale dobrou správou je, že si to môžeš u mňa ešte napraviť.“

„Nerozumiem ti! A pusť ma, nemám čas!“

„No vidíš, že si chudáčik. Najprv si spolu vybavíme, čo je treba. Inak nečakaj, že ešte niekedy uvidíš slnko, kvety, stromy, hviezdy...“

„Trhni si! Pusť ma, lebo ti rozmlátim tú tvoju bábikovskú fasádu tak, že ti nepomôže žiadna plastika!“ Podobné scény poznal akurát z detektívok, ktoré niekedy pozeral v televízii. Teraz však bol rozčúlený do špiku kostí.

„Prejdeme k veci, drahý,“ ozval sa sladký hlások.

„Si rob dobrý deň vieš z koho! Zo svojej pochrpanej matere alebo tetky!“

Vtom dostal kopanec do chrbta. Od bolesti skoro zamdlel.

„Kurvaaa!“ zreval. Až sa mu pred očami poriadne zaiskrilo.

„Milý môj, som zvyknutá aj na drsnejšie praktiky a neznámam, keď mi niekto odporuje. So mnou sa len buď spolupracuje, alebo máš vážny príser.“

„Ty sa mi ideš ešte vyhrážať?!“ sykol zo zeme, keď sa trochu narovnal. V očiach mal slzy hnevu.

Chvíľu bolo ticho. „Keď ťa chytím pod krk, neostane z teba ani masťný flak!“ hovoril jej ďalej. Vzápätí počul, ako sa otvorili dvere.

„Pod' ho spacificovať, je nervózny,“ povedala žena bez štipky emócií niekomu, koho kroky tiež začul nad svojou hlavou. Vtom mu do chrbta pristálo toľko ďalších kopancov, že by prisahal, že po tomto bude pol roka na PN-ke.

„Sa nevzpieraj!“ zareval neznámy chlap, ktorý paktoval s útočníčkou. „Nie si nikto, len šváb, ktorého zašliapnem topánkou bez váhania za sekundu!“

Už vedel, že sa musí pokoriť. Vyzeralo to veľmi zle. Najprv ráno nechápal, ako ho vonku schmatli, pričom ani nevidel, kto to bol. Vliekli ho niekam, hoci sa snažil brániť. Potom sa otvárali dvere – jedny, druhé... Vzduch bol chladný ako v pivnici. Oči mal zaviazané, ruky a ústa tiež.

„Už bude dobrý. Rob si s ním, čo chceš. Pre mňa za mňa si z neho sprav aj sexuálneho otroka, nech ti líže...“ odsekol chlap. Na okamih nastalo ticho. „Budem vedľa. Daj vedieť, keď skončíš.“ A dvere sa zatvorili.

Takže nie je sama. Má so sebou komplica. To je koniec. Prvýkrát pocítil niečo ako strach. Teraz trvalo dlhšie, kým sa ozvala.

„Čo je dnes s tebou, drahý?“ odvetila sladko, ale nadradene.

„Nepáči sa mi, keď má chlap nasraté v gatiach. Ani keď príliš vyskakuje.“

Zvíjal sa stále na zemi. Bolelo ho celé telo, nebol schopný rozprávať a lamentovať od bolesti nechcel.

„Máš s niekým nevybavené účty?“ spýtala sa priamo a položila mu ruku na rameno, naznačujúc, že trvá na jeho odpovedi.

Ledva zo seba vysolil: „Nie.“

Ona na to: „Bežne takto klameš?“

Nevládal sa narovnať, chcel si aspoň sadnúť niekam na stoličku. „Neklamem.“ Keď dostal ďalší kopanec, zreval ako tiger a ostal ležať na zemi.

„To priznanie z teba dnes vyjde, to si píš. Mám pri sebe aj nožík, keby ti bolo treba odrezať zopár prstov. Tak teda...?“

Až ho premklo. „Pusť ma. Neviem, o čom točíš, ale ak chceš, zaplatím ti, keď ma necháš a dáš mi pokoj!“

„PENIAZE?“ ženský hlas sa rozrehotal. „To žartuješ, že? Tie, čo si mal v byte, už mám u seba. Ale ďakujem, že si ma tak veľkoryso ponúkol. Na tvojej kreditke, ktorú si mal položenú v obývačke, je celkom slušná suma. Dobré sa ti vodí, ale nie preto som tu. Priznať sa mi budeš musieť tak či tak...“

Už vedel, že sa prerátať. *Tá suka zobrala prachy.* No nemohol sa ozvať ani sa postaviť, aby jej jednu vrazil do držky.

„V práci ma čakajú. Keď neprídem, budú ma hľadať.“

Iba sa znova zasmiala. „Budú ťa hľadať? A KTO? Kto by sa už o takého chudáčika, ako si ty, zaujímal? Ani pes po tebe viac neštekne. Si iba v mojej moci. Ak sa chceš ešte nadýchať čerstvého vzduchu, odpovedz na otázku: Za čo by ťa mohol teraz Pán Boh trestať, ak by si sa dostal pred posledný súd, kebyže o pár minút náhodou zomrieš?“

To už bolo na neho priveľa. Hlas sa mu začal triasť.

„Som poctivý a slušný chlap. Nemám s nikým spory, s ľuďmi sa snažím vychádzať. Nie som nikomu nič dlžný... a keby som

aj bol, tak mu to nebudem mať z čoho splatiť, lebo si ma o všetko pripravila...”

„Och,“ vzdychla a objala ho – teatrálne, akože na znak súcitu. Zacítil jej parfum. Dominancia u žien sa mu vždy páčila, ale sranda išla bokom. Vzala mu päťdesiat tisíc z kreditnej karty, vôbec nie je lacná – ani tá najdrahšia štetka v bordeli by ho nevyšla na tolké tisíce ako táto neznáma hyena. Ako sa opovažuje?! Odpustil by jej, keby mu vzala len pár drobných – potom by ju v posteli pretiahol a vytrestal. Tak to so ženami občas robieval.

„Si zadaný?“ spýtala sa ho tónom, pri ktorom by sa každému chlapovi postavil v nohaviciach vták. On si to však ani neuvedomoval. Trpel, akoby ho prešlo auto. Nebol by po tolkej bolesti ani sexu schopný. Nemá peniaze a takto dokaličený si na seba nezarobí ani cent.

„Nie,“ odvetil unavene.

„Ako dlho?“

Otázka ho zarazila.

„Ako dlho žiješ sám?“ upresnila svoj zámer útočníčka.

Cítil sa vo veľkej tiesni, no rozhodol sa reagovať, aby neklezol ešte hlbšie, než kde už bol.

„Minulý týždeň som sa rozišiel so svojou priateľkou.“

„Ty si jej dal kopačky či ona odišla od teba?“ So slovami váhal, už bolo jasné, že všetko stojí a padá pravdepodobne na jeho bývalom vzťahu – aspoň tým smerom sa rozhovor začal uberať.

„No... ja som sa s ňou rozišiel. Z vlastnej iniciatívy,“ odpovedal a rozmýšľal, ako to podať tak, aby nepôsobil ako blbec.

„Musel som od nej odísť. Už ma nepriťahovala a prestal som ju ľúbiť. Vlastne som mal pocit, že nikdy nebola tá pravá a že som ju vlastne nikdy ani nemiloval.“

Teraz to poslal... Toto je teda hlavná príčina. Túto pomstu

musela zosnovať jeho bývalka. Asi ju príliš podcenil, keď jej minulý týždeň povedal, že s ňou už nechce mať nič spoločné. Hej, bola našťavaná, keď mu našla v mobile smsky od milenky, zobrala si kufor a odišla bývať k mame. Od začiatku ju neľúbil tak, ako si predstavoval. Chvíľu tomu ešte dával čas – veď dobre varila a sem-tam ju celkom slušne pretiahol. Lenže chémia mu tam predsa chýbala. A tak jej začal zahýbať. Najprv raz, potom už pravidelne. Keď jej povedal, že ju už nemiluje, plakala. Bola to krutá rana, ale jednoducho to tak cítil. Nemohol s ňou byť dlhšie.

Vôbec by mu nenapadlo, že zbaviť sa jej by mohlo predstavovať akúkoľvek prekážku. Jej plač ho nezlomil. Potreboval sa jej čím skôr zbaviť – respektíve, slušnejšie povedané, vysvetliť jej, že viac nedokáže opätovať jej city. Keď odišla s kufrom, aspoň sa mu ulavilo, že sa nespráva hystericky a nedoprosovala sa mu. Aj tak by ju nazad nechcel a nepresvedčili by ho žiadne argumenty.

Napísala mu síce ešte, že za takú špinavosť draho zaplatí. *Hej, hej. Len si ulav,* pomyslel si v duchu, keď to čítal. *Plač, krič, vyplač sa na rameno svojej mamy, bude ti lepšie.* Rýchlo však na to zabudol. Už v ten večer u neho nocovala druhá a on si nelámал hlavu nad tým, že by s ním jeho bývalka chcela ešte niečo riešiť. Prešiel týždeň. Chvalabohu, prešlo to pomerne bez následkov. Výčitky svedomia ho netrápili. Neprišla už ani žiadna smska, ani sa nezjavila vo dverách jeho bytu.

„Poslala ťa za mnou Božena?“ opýtal sa konečne.

Odpoveď prišla nepriamo. „Ublížil si žene, ktorá ťa milovala. Ublížil si jej kruto a bezcharakterne, ešte si ju aj podviedol. Kým bola ona v práci, ty si mal v posteli už druhú šľapku, s ktorou si sa kurvil vo vašej spálni. Takto sa dokáže zachovať len zbabelec, podliak a sračka. Sračka, ktorá si nezaslúži, aby vôbec niekedy o neho ešte nejaká žena čo i len oprela svoj bicykel.“

„Tak to som si mohol myslieť, že v tom má prsty Božena,“ odvetil a pokrútil hlavou nad tou absurdnosťou.

Otvorili sa dvere. „Ukonči to, niekto sem ide,“ ozval sa mužský hlas. Kým sa zajatec spamätal, mal už okolo tváre znova oblepenú lepiacu pásku, takže opäť nemohol rozprávať ani dýchať ústami. Bránil sa, ale nevedel, s kým bojuje – počul iba dva hlasy. A potom mu bolo niečo priložené k nosu, aby zaspal.

„Strašne to už preháňaš,“ povedal chlap žene, keď sa zbavili neželaného hosta.

„Máme nejaké poslanie, nie? Vari mi chceš povedať, že sa bojíš?“ povedala mu ohúrene.

„Pochop, čo sa stane, ak sa niečo pokazí, a keď sa to dostane do našich radov vyššie... nehovoriac o orgánoch činných v trestnom konaní.“

„Počúvaj, nebuď padavka. Tam je kreditka plná peňazí, zober si z nej výplatu a nerob z komára somára. Vyber ich čím skôr, nech to stihneš predtým, než ten účet niekto zablokuje. Ja som si už vzala polovicu.“

„Nechcem v tom pokračovať. Veď tu sa už porušuje zákon, skoro si spáchala zločin.“

„Joj, zasa táraš. Veď som ho nezabila. Keď peniaze nechceš, tak si neber, ja si privlastním aj druhú časť. Ale netvár sa, akoby nastal koniec sveta. Chceš tie prachy, alebo nechceš? Nebudem sa ťa spytovať.“

„Daj mi, jasné. Ja len, že zachádzaš do extrémov. Čo ak nás odhalí? Nechcem si predstaviť dôsledky. Navyše, takto sa to u nás v skupine nerobí. Nemôžeš si privlastniť sama cudzie peniaze, porušuješ pravidlá. Bola by si nielen trestne stíhaná, ale aj vylúčená z našich radov.“

„Môžeš mi už prestať dokola opakovať, čo môžem a čo nie? A ako to vôbec v našich radoch funguje? Ty rešpektuješ iba šéfa, si pod vplyvom toho, čo povie on – a to je pre teba sväté. Ja

som našim radom verná, ale mám z toho strašne málo výhod. Prestáva mi to stačiť. Chcem sa posunúť na iný level. Nerozmýšľal si nikdy o tom, že dodržíš poslanie, ale niečo z toho odíde do vrecka len tebe? Veď sa to nikto nemusí dozvedieť.“

„Ja chcem fungovať len v súlade s tým, čo hovoria naše pravidlá. Tak je to stanovené a tak mám z toho lepší pocit. Keď sme vstupovali do spoločenstva, každý z nás mal na to prisahať. A aj ty si to tak urobila. Tým, ako sa dnes správaš, sa rúhaš našej guru, a ak niekto iný z členstva zistí pochybenie kohokoľvek, kto k nám patrí, mal by to zdieľať so šéfkou. Inak sa naruší poriadok v sekte.“

Chytila ho rozzúrene pod krk.

„Keby si s pravidlami členstva tak verne súhlasil, dnes by si tu so mnou asi nebol, lebo by si sa posral aj poštal. Nikde nebudeš nič rozprávať a všetko, čo sa tu dnes odohralo, zostane len medzi nami. Nezabúdaj, obaja ďalej hráme podľa pravidiel. Ale máme aj vlastné pravidlá, ktoré nám prinesú isté benefity, jasné? A povedz, či som ťa niekedy zradila. Furt si dostal svoj podiel!“

„Ale ty ubližuješ nevinným ľuďom,“ znela námietka.

„A ako sú nevinní?! Všetci z nich nesú na pleci bremeno, za ktoré niekto iný musel zaplatiť utrpením alebo bolesťou. Ako by si zabudol, čo tu máme robiť. Skôr by si sa mal dať preškoliť – a to by bola väčšia hanba, keby naša šéfka zistila, ako málo rozumieš svojmu poslaniu. Uveď mi jedného z tých tupcov, čo neniesol žiadnu vinu.“

„No...“ Tu prišlo k zamysleniu. Všetko je to totiž uhol pohľadu.

„Každý z nich urobil niečo, čo spoločenstvo – respektíve hlavne TY – považuješ za zlý skutok. Lenže keď sa na to zadívam očami tých ľudí, je to ich plné právo takto zareagovať. Každý môže v živote urobiť slobodné rozhodnutie. Aj keď tým nechtiac spôsobí nepríjemnosť iným – o tom je svet. To, čo

niekto považuje za svoje právo, ty označíš za ublíženie. Klasifikáciu ublíženia, ktoré sa stane predmetom nášho záujmu, by sme mali ako skupina riešiť spoločne. Nie, že iba ty si povieš: Toto sa potrestá, lebo ja som tak rozhodla!“

„A ty si zasa ten, ktorý bude všetkých len chrániť. Každý sa môže rozhodnúť, ako chce, ale ja ako člen skupiny z toho budem mať prd makový. Keď sa ti moje nápady nepáčia, tak si rešpektuj Dashu. Ale potom sa mi nestážuj, že trčíš v ústraní a že si ťa nikto nevšíma tak, ako by si chcel.“

„Ja sa len sám seba v duchu pýtam, čo vymyslíš nabudúce.“

„To, z čoho môžem predsa do budúcnosti profitovať. Lepšie sa spolupracuje minimálne vo dvojici, ale ty si azda hlúpejší ako tento pako, čo svoju ženu poslal kade ľahšie!“

„Si si istá, že v tom chceš pokračovať presne tak, ako doteraz?“

„Samozrejme! A už sa nebudem opakovať! Či s tebou, alebo bez teba – mám len jeden jediný cieľ. A ty mi ráč, poslednýkrát a definitívne, oznámiť, či so mnou držíš, alebo sa utekáš schovať mame Dashi pod sukňu.“

Vedel, že ho dostala. A čo bolo horšie – ak by odmietol, mohla by sa ho nebodaj aj zbaviť. Bol pre ňu nepohodlný svedok všetkých vecí, ktoré mal možnosť vidieť. Akosi sa to celé vymklo spod kontroly. A už je neskoro to prehodnotiť.

„Držím s tebou,“ odvetil tichšie.

„Ešte raz...?!“

„...Držím s TĚBOU!“ povedal zlostne, ale už pevne...

Odpoveď ženy bolo ľahostajné, no spokojné: „OK“.

Denisa vyšla z kúpeľne v župane, vlasy mala narýchlo zopnuté do štipca. Voňala rôznymi druhmi všakovakých vôní – telovým sprchovým šampónom, a ešte aj jej hodvábny domáci plášťik niesol arómu parfumovaného oleja na pranie. Tie vône sa páčili aj jej priateľovi Timotejovi, ktorý ju, takú očarujúcu, doslova nosil na rukách.

„Si tak výnimočná. A hneď od rána si tak krásna, že aj slnko sa môže pred tebou skryť. Dokonca aj mesiac a hviezdy večer.“

Denisa pracovala vo firme, ktorá predávala parfumované oleje do práčky. Svoju prácu nadovšetko milovala – no svojho priateľa Timoteja ešte viac. Zasmiala sa: „Ty lichotník, nepreháňáš to trochu? Strúhaš mi tu komplimenty, ktoré sa mi páčia, ale vieš, že teraz nestíham. Potrebujem sa chystať. Dnes bude veľa roboty. Ach, vôbec sa mi nechce, keby som si tak mohla zobrať deň voľna.“

„A čo tak poobede?“ opýtal sa jej Timotej, pričom ju nežne objal a zaboril tvár do jej voňavých vlasov. „Nájdeš si na mňa čas?“

„Na teba? Nikdy!“ podpichla ho a otvorila skrinku v predsieni, aby našla svoje šminky na líčenie.

Timotej si nevedel predstaviť lepšiu priateľku, než akou bola Denisa. On pracoval ako administratívny pracovník v prepravnej spoločnosti a podobne ako ona, aj on si v práci dokázal dobre zarobiť. Ich život predstavoval slušný štandard. Timotej mal vlastný byt, a keď zistil, že si s Denisou už dlhšie mimoriadne rozumie, neváhal si ju k sebe nasťahovať.

„Čo keby sme si naplánovali niekedy konečne dovolenku?“

„Už by sa zišla,“ hodila po ňom zvodný, no vážny pohľad. „Ale teraz máme kopu objednávok, rozbehli sme vo firme tú novú akciu. Musím tam byť, tak ako všetci ostatní, inak nebudeme stíhať...“

„A dokedy vám tá akcia vlastne potrvá?“

Timotej sa nechcel vzdať objatia svojej priateľky a znovu sa na ňu nalepil. „Timo, neblbni. Choď radšej robiť raňajky, už aj tak nestíhame,“ zasmiala sa. Odrazu si spomenula, že sa niečo pýtal. „Do konca mesiaca budem na roztrhanie. Ale potom...“ usmiala sa na neho, „by to stálo aspoň za nejaký víkendový wellness. Čo povieš?“

„Ja som jednoznačne za,“ zareagoval nadšene a už sa mu v očiach začali vynárať predstavy, ako to zrealizovať. Obzerajúc si ju fascinovane hlesol: „Keby si vedela, ako dlho som čakal na chvíľu, kým ťa stretnem. Veľmi si mi zmenila život. Kde si bola doteraz? Už si ani neviem predstaviť, že by si po mojom boku neexistovala.“

Hoci mali naponáhlo, každú chvíľu spolu si užívali na maximum. Denisa sa pozrela na hodinky a potom sa jej pohľad znova stretol s Timotejovým.

„No vlastne. Ono sa to začalo tak, že sa mi raz o tebe prisnilo. A najviac ma v tom sne zaujal jeden detail – že môj vyvolený, teda ty, ako sa neskôr ukázalo – bude doma chovať hada.“

Timotej pokrútil hlavou.

„Som šokovaný, ako si vedela tak dobre predvídať budúcnosť. Hoci si to dokázala iba v spánku, niekde v podvedomí.“

„Ja viem, čo mi chceš na to povedať. Že neveríš na nadprirodzené veci...“

„No veru, to veľmi neverím,“ zasmial sa Timotej.

„Podľa mňa na tom práveže niečo bude,“ ozvala sa štebotavo. „Veď si to len daj dokopy. Sú rôzne okolnosti v živote, ktoré začínajú dávať zmysel až po čase. My im ešte nerozumieme, ale

tá vyššia moc – nazvi si to nejakým pomenovaním: Boh, vesmír, univerzum – už má všetko pripravené. Len čaká na správny okamih, kedy sa to zhmotní. Je to trocha zvláštne, ale zároveň jednoduché.“

„No a ty si v tom sne videla muža konkrétne s hadom?“

Denisa si uvedomila, že sa zarozprávali. Vytiahla rýchlo z malej kozmetickej taštičky líčidlá a začala sa maľovať. „Áno, presne tak. Ba dokonca presne muža s pytónom.“ Začala si nanášať mejkap. „Podobal sa na nášho Rafaela. Bol zatvorený v tom teráriu a nechcela som sa ho nikdy dotknúť.“

„Ale to je úplne neslýchané,“ neskryval Timotej neustále šok.

„No už vieš aj to, že ja od malička nemám vzťah k hadom. Bojím sa ich rovnako ako pavúkov, teda veľmi.“ Keď to hovorila, automaticky sa otočila smerom k teráriu, ktoré stálo na kuchynskej komode.

„Nuž, ale tým sa už vôbec nemusíš zapodievať. Rafaela krímim ja, a aj keby sa k tebe dostal, neublížil by ti. Nie je to jedovatý had a je mierumilovný.“

Denisa si dávala maskaru, maľovala obočie. Timotej sa chystal do kuchyne, aby pripravil jedlo a mohli následne utekať do práce.

Denisa bola tiež skvelá gazdiná. Postavu mala plnšiu, ale štíhle ženy nikdy neboli práve jeho typ. „Len aby bol naozaj taký neškodný,“ vyjadrila sa na adresu ich tichého domáceho miláčika. To sa už Timotej nachádzal pri sporáku a vyberal z chladničky vajcia, aby mohol urobiť praženicu pre seba aj pre svoju polovičku.

„Keď si ho minule vybral, tak sa mi ani trochu nepáčilo, ako sa plazil okolo. Nezvyknem si na to. Je to asi taký pud sebazáchovy, že sa stránim kontaktu s ním. Keby som s tebou nežila, tak ho hneď predám!“

„Ale Denisa!“ zasmial sa Timotej. Na panvici už škvŕčala cibula na oleji, rozbité vajcia vymiešané so soľou boli pripravené v hrnčeku vedľa.

„Rafael je kamoš, pozná nás už určite aj podľa pachu. Vie, že sme jeho spolubývajúci, dávame mu žrať – čo by nám len mohol spraviť?“ Timotej odbehol od sporáka k teráriu. Bolo ráno a haď, ako zvyčajne o tomto čase, ležal schúlený v rohu svojho uzavretého skleného priestoru. Absolútne nevnímal prítomnosť svojho spoločníka. Timotej ho videl už viackrát aj zívať.

„Poobede mu vymením podstielku, nech má čisto,“ dodal ešte.

Denisa, už nalíčená, zareagovala: „Bože, ty máš problémy takto ráno. Veď ti tá praženica prihorí, nezabávaj sa s tým hlu-pákom, aj tak na teba momentálne kašle. A hlavne skontroluj, či má zamknuté dvierka. Lebo keď náhodou ujde, tak ja dnes nocujem v robote alebo u niektorej kamošky!“

„Áno, láska,“ zasmial sa Timotej a rýchlo šprintoval nazad ku sporáku.

V posledných dňoch sa pristihol, že sa častejšie zaoberá myšlienkou, či by nebolo vhodné požiadať Denisu o ruku. *Nie je to skoro?* zamyslel sa. *Ale veď už máme obaja takmer tridsať, mohli by sme sa posunúť ďalej. Mama s otcom by určite súhlasili. Denisu videli viackrát a povedali, že je veľmi sympatická. Otec raz poznamenal:*

„Timotej, ak sa rozhodneš oženiť, my nebudeme proti.“ Sta-lo sa to na jednej návšteve u rodičov, keď sa tam ocitol zhodou okolností bez Denisy. „Mám pocit, že si stretol tú pravú – veď vie variť, piecť, a hlavne je ti verná a má ťa rada.“

Timotej vzal dva čisté taniere z kredenca, nabral na ne praženicu a posypal ju korením a mletou červenou paprikou. Denisa prešla obývačkou do kuchyne, bola už oblečená. Mala

na sebe čierne rifle, tričko s Mickey Mousom a voňala ako ten najkrajší kvetinový záhon.

„Dal si tam aj slaninku?“

„Všetko máš presne tak, aby to čo najviac vyhovovalo tvojim chuťovým pohárikom a tvojmu vkusu,“ ozval sa Timotej.

„Si poklad.“

Keď si sadala za stôl a on si prisadol oproti, už mal v otázke zásnub úplne jasno.

Denisu požiada o ruku – a okrem prsteňa a kytice kvetov – splní aj jej tajné želanie. Dohodne wellness pobyt na celý víkend v tom najlepšom hotelovom rezorte, aký sa v okolí nachádza...

Ešte mu vtedy napadlo, že musí poprosiť rodičov, aby sa zatiaľ postarali o hada. Bolo mu treba doliať vodu a zistiť, či má v teráriu správnu teplotu. „Timotej, ohľadne hada s nami nerátaj. Nanajvýš ti skontrolujem teplomer, ale odomykať klieťku s otcom určite nebudeme. Ja mám voči plazom averziu a tento živočích je nebezpečný!“ zvýšila hlas mama. Timotej ju už o to v minulosti prosil, no zbytočne. Hádam ten postoj raz prehodnotia.

„Ale on neublíži, celý deň len spí a žerie iba hlodavce,“ vysvetľoval znova na obranu svojho domáceho miláčika. „Aj Denisa sa ho bojí, ale nie je dôvod.“

Tú vetu v danej chvíli zabudol. Spomenul si na ňu až o nejaký čas, keď sa stala strašná tragédia. Nič sa pritom nemuselo stať, keby bol vtedy vedel, že práve ten nemý, naoko priateľský tvor mu úplne zmení existenciu – a to v tom najhoršom zmysle. A že sa k nemu ešte niekto pridá... Nikdy netreba veriť nikomu a ničomu... Všetko je relatívne a vždy môže prísť okolnosť, ktorá navždy zmení uvažovanie človeka. Okolnosť, prostredníctvom ktorej už nikdy nebude tým, kým bol...

„Nechcel by som byť v tvojej situácii,“ povedal otec o niekoľko mesiacov neskôr. „Na jednej strane ti rozumiem, ale

budeš sa musieť sám rozhodnúť, ako naložíš s tým, čo pre teba osud pripravil.“

„Ako sa cítiš?“ chcela vedieť mama.

Timotej len mykol plecami, pretože sa myšlienkami stále vracal do minulosti a späť. Nič z toho sa nemalo stať.

„Denisa mi opakovala, že všetko má svoj zmysel, aj keď tomu nerozumiem. Vraj raz všetko bude do seba zapadať a nič sa nedeje náhodou. Verila na vyššiu moc, na zákon príťažlivosti a podobné veci. Ja som sa na tom smial. Vyššia moc vraj pozná našu cestu už dávno predtým, ako sa na ňu vydáme.“

„Tak ona ti hlavne, tak ako my, hovorila, že sa bojí hadov. Nechcela u vás doma prespávať, keď had nebol v klietke – lebo ušiel. A ty si jej tvrdil, aby sa na to vykašľala, pretože si iba namýšľa a pripisuje mu vlastnosti, ktoré z neho robia predátora a likvidátora. Tak teraz tu máš výsledok.“

Prečo si to len urobila, Denisa?!

Prečo to muselo takto skončiť?

Timotej hľadal odpovede, ale nikto mu ich nedal. Aby mohol prísť veciam na kľb, musel rozmýšľať. Pravda niekde existovala. A existovalo aj východisko. Vracal sa v myšlienkach späť, aj keď to v ňom vzbudzovalo iba zlosť a kypiacu žlč v tele.

„Nech sa rozhodneš akokoľvek, budeme pri tebe stáť,“ trvali na svojom rodičia.

„Všetko vylieči čas. Ale nenechaj sa nikým ovplyvňovať. Počúvaj svoje srdce, ono ti najlepšie poradí, čo máš urobiť.“

Timotej sa teda započúval. Keď sa vrátil do sveta, v ktorom bolo ešte všetko farebné, našiel sa, ako upratuje stôl po raňajkách a vynikajúcej praženici. Denisa už stála v chodbe, kontrolovala si mobil, aby nemeškali do práce, a venovala mu jeden zo svojich najzvodnejších a najkrajších úsmevov, s akými ho dokázala úplne odzbrojiť. On bol práve unesený ich partnerskou atmosférou, ktorá sa vytvorila vždy, keď spolu

trávili čas. Aj vtedy počas raňajok pred odchodom do zamestnania.

Tento deň mal byť jeden z jeho životných míľnikov. Mal rozhodnúť, či si ho Denisa vezme, ak pred ňu predloží zásnubný prsteň. Ešte ho nekúpil, no už presne tušil, kedy poň zájde.

Denisa však nsmela nič ani len tušiť a celý deň sa mal niesť v znamení pracovných povinností, ktoré, ako zvyčajne, končievali ich príchodom domov. Potom si spolu navarili niečo výborné na večeru a mohli sa venovať jeden druhému. Vtedy však malo byť všetko úplne inak...

Počas pracovného dopoludnia sa usiloval tváriť, že mu skutočne nezáleží na ničom inom než na spokojnosti svojich zákazníkov, ktorí si podali v ich firme reklamáciu. Tváril sa, akoby oduševnene hľadal spôsob, ako vyriešiť ich problémy, zistiť, kde majú zásielky. Myslel ho ale predsa miestami zrádzala. Pristihol sa, ako sleduje v myšlienkach Denisu, ako sa v spálni prezlieka do rozkošných šatiek, ktoré nosí doma – áno, aj doma si dávala záležať na tom, aby dobre vyzerala. Bola vynikajúca gazdinka, skvelá žena do voza aj do koča. Timotej na nej išiel oči nechať, aj keď len vybehla von so smetím, do obchodu či len na balkón povešať bielizeň, voňavú od tých jej neodolateľných parfumovaných olejov na pranie, pre ktoré vstávala každé ráno do práce, aby ich mohla ponúkať klientom.

Dnes poobede ale Denisa príde z práce, pričom... on už bude dávno na ňu čakať, aby ju mohol ísť vyzdvihnúť a doma jej dať to obrovské prekvapenie. Dokonca bol až tak akčný, že stihol kúpiť lístky na wellness. Zrazu dostal akýsi strach. Prsteň jej kúpi, no čo ak ešte nebude na manželstvo pripravená a odmietne ho? O svadbe zatiaľ nikdy nehovorili. Denisa sa nikdy nechvastala, že si seba do budúcnosti predstavuje ako hrdú maminu s minimálne dvomi, keď nie tromi malými detičkami,

ktoré sa okolo nej budú naháňať, keď im bude doma pripravovať krupicovú kašu s grankom a maslom navrchu. Nikdy ju nepočul hovoriť o tom, či chce svadbu v kostole alebo v lone prírody pod holým nebom. A tak nejako sa asi zamotal do toho strachu, až si to všimlo bystré oko jeho kolegyne v kancelárii.

„Čo robíš, Timotej?“ otočila sa k nemu Valéria. „Hodinu si ani neľukol do klávesnice. Len pozeráš, akoby na jedno miesto a pritom si myšlienkami inde.“ Samozrejme, že sa strhol. No nedal na seba nič poznať.

„Ale nie. Všetko je v pohode.“

„Nuž,“ riekla Valéria. „Tvoja zamyslená hlava zaiste len tak pre nič za nič nezabudla na vychladnutú kávu, ktorú máš vedľa seba. A inokedy ju začínaš piť hneď, ako ju donesieš do officu.“

Dvihol oči, bol prichytený pri čine. Valéria mala v očiach pozorný, no pobavený pohľad.

„Iste si už počul, že človek nedokáže zakryť dve veci. Keď je opitý, no a – keď je zaľúbený. Opitého som ťa ešte nevidela ani na firemnom večierku, a vo vzťahoch sa ti darí, nie? Si stále s Denisou?“

Timotej už stratil nervy zapierať.

„Áno, som s ňou. Vlastne... máš dobrý postreh. Práve nad niečím premýšľam,“ podotkol už zmierlivejšie.

„A týka sa to jej?“

Začal sa akosi potiť. Na jeho tvári sa objavili znaky nervozity.

„Týka.“

„Chceš mi o tom porozprávať?“

Vzdychol si a nalial do seba zabudnutú šálku studenej kávy.

„Nechcel som o tom rozprávať nikomu – ani mojim rodičom. No momentálne asi nemám na výber, lebo si ma už odhalila a prečítala ako knihu. Prepáč, ak zniem hrubo a neslušne.“

Valéria sa usmievala, no neurazila sa.

„Neplánovala som sa ťa dotknúť, prepáč ty mne.“

Timotej sa na chvíľu postavil od stola, poprechádzal sa a vrátil sa nazad k počítaču. „Po dôkladnom zvážení som dospel k záveru, že si ju chcem... vziať.“

Valéria sa začudovala: „A ona teba nebodaj nie?“

„Prečo máš taký pocit?“ opýtal sa jej namiesto odpovede.

Timotej sa zamotával do vlastných obáv ako malá mucha do osídel pavučiny. „Lebo si tak zareagoval, akoby ťa odmietla,“ znela druhá reakcia.

„Ešte som ju o ruku nestihol popýtať. Dnes poobede som si vzal voľno, aby som jej kúpil zásnubný prsteň.“ Zmlkol. Prečo je taký nervózny a nesvoj? Nič sa predsa nedeje. Nevedel, prečo cíti úzkosť, no po rokoch tú úzkosť pochopil. Ak by na to hľadel očami Denisy, znova by vnímal svet ako nejaký osud, ktorý má s nami určité plány, ktorým vopred nemusíme rozumieť. Ale máme ich prežiť, pretože to je náš údel a každý z nás má na tomto svete iba jednu úlohu. Zistiť, čo je zmyslom jeho konkrétneho života a pochopiť vlastnú životnú cestu.

Zasmial sa sám sebe. Ešte dnes ráno bolo všetko úplne inak. Na všetko sa tešil. Denisa mala byť nadšená, tak prečo by sa to zrazu malo zmeniť?!

„Prepáč, mne dnes asi šibe. Je to príliš dôležitý deň pre mňa, ale aj pre ňu. Áno, tak trochu som sa bál, že by mi mohla povedať, že ešte nie je pripravená.“ Vzápätí úplne náladu otočil o stoosemdesiat stupňov a znova šokoval svoju kolegyňu, ako sa mu naraz vyjasnili oči aj čelo. „Dával som si nejaké otázky. Stalo sa ti niekedy, že si sa niečo chystala urobiť, no napriek tomu, že všetko sa uberalo smerom, akým si si želala, pocítila si strach a obavy, že sa niečo pokazí?“

Valéria sa usmiala. „Stalo sa mi to. Tomu sa hovorí pesimizmus. No teba si nejako nezaraďujem do kategórie negatívne

zmýšľajúcich jednotlivcov. Ty si bol práveže vždy ten, ktorý nás, ako kolektív zamestnancov, ťahal dopredu. Máš neskutočne chytré a múdre nápady a vždy si dobre naladený, preto si ťa všetci vážime a máme ťa radi.“

Timotej sa červenal. V duchu sa stále sám sebe smial.

„To bude dobré, uvidíš,“ podporila ho Valéria.

„Rozumieme si výborne, stále sa máme o čom baviť, chodíme spolu von. Sem-tam nás navštívia moji kamoši. A hovoria mi to, čo ty. Že Denisa je milá baba a nemám váhať. Keď sa bavíme aj všetci dokopy, tak je stále bezprostredná, vtipná a vie sa zasmiať aj sama na sebe. A predstav si, nikdy k nám nepríde žiadna návšteva bez toho, aby nám nepripravila pohostenie – chlebičky, uvarí kávu alebo pripraví nejaké koláčiky.“

„No tak vidíš,“ povedala nadšene Valéria. „Strach zahod' bo-
kom. Denisa možno nad zásnubami premýšľa, ale tohto kroku by sa mal ujať výlučne muž. Ona má nevýhodu v tom, že ak si ťa chce vziať, musí čakať na teba, kým jej to navrhneš. Koľké ženy čakajú na zásnubný prstienok roky a nikdy sa nedočkajú? Pochybujem, že by bola Denisa iný prípad a nechcela sa vydávať.“

Timotej zavrtel hlavou. „Nikdy sme sa o tej téme nerozprávali.“

Uvedomoval si, aká hlúposť je už len to, že sa zbytočne zaťažuje takými nezmyslami. Nikdy nebol pesimista, vždy bol ten, ktorý aj napriek iným, ktorí mali negatívne názory, myslel pozitívne.

„Asi táram bludy. Už sa radšej idem venovať práci. Bože, aký som debil. Sám nerozumiem, čo to do mňa vošlo.“

„To je v pohode. Prajem ti, aby si prežil nezabudnuteľný zážitok a aby bola do roka od vašich pytačiek svadba.“ Valéria sa zadívala do svojho počítača a Timotej s ňou zvyšný čas v práci radšej neprehovoril, hoci sa na ňom zastavovala pohľadom, akože sa nemusí hanbiť a že mu srdečne praje.

Poobede sa začal ponevierať po meste. Nepoznal, kde zlatníctva presne sídlia, a preto sa len tak prechádzal po centre. A hoci si nebol istý, kam ísť, nikoho okoloidúceho sa neopýtal na radu.

Bože, to je hanba, pomyslel si a očervenel, keď kráčal námestím. Neviem, kde v meste, v ktorom bývam, sídlia zlatníctva a obchody so šperkami. Toto keby Denisa vedela, isto by si ma so smiechom doberala.

Potom vošiel do jedného obchodu so zlatom, ktoré malo vonku krásny výklad, a hneď rozmýšľal, či bude mať dosť peňazí, aby si takú vec mohol dovoliť. V peňaženke nahmatal kreditku. Najprv nič neplánoval kupovať, no predavačka – štíhla nízka blondínka, ktorej sa copík hojdaľ za pultom – ho razom presvedčila, aby začal o svojich plánoch znova uvažovať.

„Tá žena má veľké šťastie. Dnes sa jej zmení život.“

„Možno ešte nie dnes. Iba o tom rozmýšľam.“

„Chcete strieborný, zlatý alebo teraz máme horúcu novinku – pozrite – biele zlato s kamienkom?“ predavačka ho nepočúvala. Vytiahla jeden z najdrahších klenotov, aký mali práve v predajni.

Timotej si prsteň obzeral.

Nuž, je naozaj krásny, hovoril si sám pre seba v duchu. Ešte nevidel niečo tak pôvabné, na Denisinej ruke by sa blyšľal, to je fakt.

„A koľko stojí?“ Predavačka čakala presne len na túto otázku.

Keď mu povedala cenu, poškrabkal sa za uchom.

To by si dovoliť mohol a zásnuby sú iba raz za život. Ale jeho z neznámych dôvodov pesimistický rozum ho trochu poopravil: *Zásnuby sú v IDEÁLNOU PRÍPADE iba raz za život.* Timotej bol zasa trochu nervózny. Pozrel si aj ostatný tovar

a vo svojich predstavách sa nejako zamotal, no predavačka s copíkom ho razom prebudila a vrátila späť do reality.

„Ten prsteň v bielom zlate s kamienkom je drahý, ale je najkrajší. A isto sa vašej priateľke bude páčiť. Keď ho pred ňou vylovíte zo škatuľky, okamžite vám odpovie ÁNO.“

Timotej bol konečne presvedčený.

„Dobre. Tak mi dajte k nemu aj tú luxusnú škatuľku. Je to pre moju lásku Denisku, ktorú chcem dnes požiadať o ruku,“ vysvetlil predavačke. Konečne bol vo svojej koži, až nechápal, prečo sa mu to doteraz nepodarilo, či na neho niečo po zdravotnej stránke nelezie. Ale to možno len mladá predavačka dobre ovládala svoje persuazívne techniky, alias predajné zručnosti.

Okamžite vylovila malú škatuľku v červenom zamate.

„Toto bude ideál,“ usmiala sa na neho. „Ja keby som bola na mieste vašej polovičky a dáte mi takýto darček, padne mi sánka. Hneď sa za vás vydám.“

Predavačka ovláda nielen predajné taktiky, ale očividne aj flirt, pomyslel si pobavený Timotej. Naoko ľahostajne si ju obzrel, aby mohol vo svojom vedomí skonštatovať: Na moju Denisu nemá. Denisa je poklad, ktorý nestretnem len tak niekde široko-ďaleko!

Timotej vybehol naradovaný z predajne šperkov, akoby ani nebežal, ale lietal – presnejšie, vznášal sa v oblakoch. Prešiel námestím a hľadal svoje auto. Potom sa zadíval na mobile na čas, aby vedel, koľko mu ešte ostáva, kým Denisa skončí v práci a bude ju môcť vyzdvihnúť a postaviť tvárou v tvár prekvaeniu, ktoré im obom malo zmeniť život.

V duchu fantazíroval, aké slová jej presne povie. A zároveň už videl jej rozžiarené oči, ako sa nadšene tešia, a jej láskavú náruč, ako sa mu hodí okolo krku a dá mu na pery vášnivý bozk.